

som have Ophold hos deres Børn, og som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (B. Holm) omtalte. Jeg kender netop fra min Hjemegn et Tilfælde med en gammel Arbejder, der har arbejdet paa Herregaardsmarker i al sin Tid, og som nu er over 80 Aar gammel; han ejer slet intet og er aldeles ikke i Stand til at gøre det mindste for at staffe sig noget til sit Ophold, idet han er aldeles uarbejdsdygtig, hvilket naturligvis følger med Alderen, men han er tillige Krøbling, idet han har mistet sine Fingre. Denne Mand har søgt Sogneraadet om Alderdomsunderstøttelse allerede for flere Aar siden, men Sogneraadet har svaret ham, at han ikke kunde faa det, fordi han havde Ophold hos sin Søn, der var i Stand til at forjærge ham. Han henvendte sig da til Overøvrigheden, til Amtmanden — det var Amtmanden for Bræstø Amt — og Amtmanden resolverede da, at Manden burde have nogen Alderdomsunderstøttelse; men, idet han tog Hensyn til, at hans Søn ganske vist kunde hjælpe ham en Del til, at han kunde faa sit Ophold, gif Resolutionen ud paa, at han skulde have Understøttelse men kun 100 Kr. Sogneraadet førte da Sagen til en højere Instans, nemlig til Ministeriet. Jeg skal tilføje, at samtidig med dette foregik der noget lignende i et andet Amt her paa Sjælland; men der blev Resolutionen lige den omvendte, nemlig at en Mand, der var i et lignende Tilfælde som det, jeg her omtalte, og hvem Sønnen altsaa nok kunde forjærge, naar det skulde være, ikke skulde have Understøttelse. Begge disse Resolutioner fra disse Amtmænd gif ind til Ministeriet omtrent samtidigt; men Ministeriet resolverede, at vedkommende ingen Alderdomsunderstøttelse skulde have, efterdi deres Børn vare i Stand til at forjærge dem. Altsaa, Amtmanden over Bræstø Amt fik ikke Medhold i sin Resolution; det fik derimod den anden Amtmand, som resolverede det modsatte. Nu ved jeg naturligvis ikke saa bestemt, hvad man skal sige der til; der er jo ogsaa det Hensyn at tage, at man skal se paa Kommunernes Tarv, paa de store Udgifter, og paa, at Hartornet er saa bebyrdet osv., men bitterligt er det dog, at der ikke her i Landet eksisterer nogen Lov, der forpligter Børnene til at forjærge deres Forældre; og som det allerede er paaapeget

af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (B. Holm) blev ogsaa netop i sin Tid en saadan Bestemmelse strøgen, som vilde slaa noget saadant fast. Altsaa forundrer det mig alligevel, at Ministeriet har kunnet resolvare paa denne Maade, da der jo slet ingen Lovhjemmel er derfor. En anden Praksis er — jeg ved ikke om jeg tør sige slaaet fast, men den er i hvert Fald i Sag med at fæstne sig; den angaar ogsaa Spørgsmaalet om Alderdomsunderstøttelse; den har ogsaa undret mig en Del og jeg skal derfor tillade mig at paaapege den. Det er den, at man giver Alderdomsunderstøttelse til smaa Kapitalister; den Praksis er som sagt ved at slaas fast i denne Tid. Vi have det Tilfælde hos os, at en Mand, som bevisligt havde en Kapital af mellem 1 og 2,000 Kr. paa Rente, har faaet Alderdomsunderstøttelse. Det blev nemlig fortolket saaledes, at naar en Mand er ude af Stand til at forjærge sig selv, men har en Kapital staaende paa Rente, skal denne Kapital ikke opbruges; men Renten af Kapitalen skal regnes som hans Indtægt saaledes, at naar han f. Eks. er i Besiddelse af 2,000 Kr. paa Rente, som, naar man vil regne den til 4 pCt., giver 80 Kr., saa bliver dette Beløb regnet som hans Indtægt, og hvad der saa mangler i det, han skal have, f. Eks. et Par Hundrede Kroner, skal udbetales ham i Alderdomsunderstøttelse. Denne Praksis ved jeg eksisterer. Altsaa, naar en Mand ikke har over 5,000 Kr. paa Rente, maa han kunne faa Statsunderstøttelse, da 200 Kr. de fleste Steder anses for tilstrækkeligt for, at en gammel Mand skal kunne leve; thi Renten af 5,000 Kr. er jo til 4 pCt. 200 Kr. Jeg synes, at disse to Arter af Praksis i Grunden ere lige urimelige; det burde snarere være omvendt eller rettere, man burde forlade dem begge; thi den første Praksis er ikke Lovhjemlet, og den anden, at give Understøttelse til dem, der ejer en Kapital synes jeg, er en Del urimelig. Naar man skal spare i Sognekasserne, synes jeg dog, det var rimeligt at spare i de Tilfælde, hvor Manden virkelig ejer en Kapital, thi det er dog ikke nødvendigt, at Kommunerne og Staten i Forening sørge for at spare Kapitalen sammen til Arvingerne; og det er bitterligt det, der sker her, idet man sparer den Kapital, der staar i